

Dámy a pánové,

dovolte, prosím, abych se vám představil. Jmenuji se P. P. a je mi 86 let. Jsem emeritním profesorem dějin a teorie kultury na Karlově Univerzitě a emeritním proboštem Kolegiální kapituly Všech svatých na Hradě Pražském.

Trpím onemocněním, jehož léčení periodicky vyžaduje transfuze krve. Při poslední, která proběhla nedávno, jsem si uvědomil, že vám, dárcům, možná žádný pacient nikdy nepoděkoval. Jistě, dárcе je anonymní, ale to je chabá formální výmluva. Já sám jsem se dozvěděl jen odběrové místo a číslo kapačky xxxxxxxx. I kdybych nějakým obtížným způsobem docílil, že by se můj dopis dostal ke konkrétnímu dárci, nebyl bych spokojen. Byl by jediným ze všech, jejichž krev jsem přijal. Obracím se na vás tedy korporativně a zahrnuji i dárcе, s nimiž mám společné jen to, že jsme lidé.

Přemýšlel jsem něco přes hodinu trvání transfuze a uvědomil jsem si mnohé. Předně, že solidarita nesmí být jednosměrná. Vždy musí být i solidarita chudých k bohatým, nemocných ke zdravým, atp. Při každém darování rozkvetе dárci pěst ve dlaň. A na to musí obdarovaný svobodně (nutit ho nesmíme) odpovědět.

V našem případě se jedná o dar života. Je to největší možný dar. Dar života dostaneme každý od svých rodičů. Bylo by pošetilé myslet si, že to rodiče stálo jen prožití krásného okamžiku lásky, a ženu pak dlouhou dobu těhotenství a dříve bolestný porod. Musí o své děti dlouho pečovat a do života je uvádět. Zcela odlišný tvar téhož daru má položení života za druhého. V dopise oslavujícím život vás nebudu trýznit apokalyptickými úvahami, že pole a vinice, které se na podzim stanou bojištěm a napojí se krví, příštího léta přinesou zrní na chléb a urodí hrozny pro víno. Příroda, která nemá paměť, je mocnější než člověk, který ji má.

Uvažoval jsem o krvi a srdci. Přišlo mi, že primitivní antropologie je velice moudrá, když živého člověka vidí jako rukáv, v němž nitro není ruka do něho strčená, ale tloušťka látky, z níž je ušit. Náš život neprobíhá v zažívací trubici, i když má velkou roli, ale v krevním oběhu. Bez jídla vydrží člověk řadu týdnů, bez krve ani pár minut.

Srdce je motorem života, protože přijme krev bez kyslíku, udušenou, tj. mrtvou, a vrátí jí život nádechem plic. Protože láska je jediným důvodem i smyslem života, je sama život ve vší jeho rozmanitosti, barvivosti i kráse. Nemusíme se divit, že srdce je prvním symbolem lásky a zároveň místem naší sebeidentifikace. Když s údivem klademe otázku *Já?*, nikdy neukážeme prstem na čelo (leďa bychom chtěli dát najevo, že nejsme blázni), ale vždy se dotkneme dlaní levé části prsou. Druhým, rovněž transkulturálním symbolem lásky je Madona, žena-matka s dítětem v náručí.

Jako katolický kněz jsem bezpočtukrát opakoval s děsem a posvátnou úctou Kristova slova při poslední večeři s apoštolý: *Vezměte a pijte z něho všichni. Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů.* Jako Kristův kněz vidím dar krve jako milosrdenství navracející život. Zmínil jsem to již při popisu krevního oběhu.

Zastavme se ještě u jednoho citátu z Bible: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo by za druhého položil život.* Známe příklady, kdy k této vrcholné lásce došlo, např. když někdo nabídl, že se postaví na místo spoluvězně odsouzeného k smrti (učitel Korczak, P. Maximilian Kolbe). Nemysleme, že je nutné darovat celý zbytek života naráz. Každá návštěva nemocného, osamělého a podobně obětovaný čas jsou darem části života, protože bychom v té době mohli dělat věru něco příjemnějšího.

U vás jde ještě o daleko víc. Děkuji vám a hluboce se před vámi skláním. Jen nepatrný zlomeček z vás dá krev pro pár stovek, ale i v této pokleslé dimenzi tak činím. Při současné posedlosti majetkem se neznámému člověku sotva kdy dávají tak velké dary.

Omlouvám se, že vám píšu tak pozdě. Ale jsem rád, že mi to vůbec došlo. A ještě víc se raduji, že jsem snad zacloumal mříží netečnosti příjemců a alespoň tak se postavil po váš bok. Je velkým zlem, že nás musí ohlodat až téměř na kost, abychom si uvědomili hodnotu života a důstojnost svého člověčenství. Se zlem nelze vyjednávat, zlu se musí čelit!

Protože zanedlouho budou Vánoce, přeji vám, přátelé, abyste se, až budete zpívat naši nádhernou koledu *Narodil se Kristus Pán*, při slovech *nám, nám, narodil se*, opravdu radovali, jakoby se vám narodila Láska.

Se srdečným pozdravem

Váš Prof. PhDr. P. P.